

Arrest

**nr. 212 704 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DIEST
Oostenstraat 38 bus 201
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 november 2017 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag gezinsherenging (bijlage 19quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DIEST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldt zich op 23 november 2017 aan bij de stadsdiensten, teneinde een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een EU-onderdaan, dit als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 23 november 2017 een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 23/11/2017 door de genaamde [...] niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing :

De bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, want de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, ingeschreven in het register der huwelijken nr. 120, folio 274, volume 967, op 28 april 2015, bewaard onder nummer 5798/15 werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer een schending aan van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) juncto artikel 27 van het Wetboek houdende de wet van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR).

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, volgende toelichting bij het middel:

“[...] 1.1.8. Verwerende partij stelt volgende vast:

- omdat de erkenning van het buitenlands huwelijk tussen verzoeker en dienst partner door de ambtenaar geweigerd werd, stelt men dat de bloed- of aanverwantschap met een burger van de Unie conform artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit niet bewezen is.

In essentie weigert verwerende partij de aanvraag van verzoeker in overweging te nemen, omdat niet zou voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Wanneer men echter artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit leest, leest men enkel dat naar het bewijs van bloed- of aanverwantschap moet worden gekeken. Immers, er moet nagegaan worden of er al dan niet een authentieke akte (in casu huwelijksakte) bestaat op basis waarvan een bloed- of aanverwantschap kan ontstaan. Verwerende partij voegt aan artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit een voorwaarde toe, die er niet in begrepen staat door de stellen dat de weigering erkenning huwelijk een reden is om de aanvraag niet in overweging te nemen.

In casu bestaat een Marokkaanse huwelijksakte. Het gegeven dat de erkenning van het huwelijk door de Stad Antwerpen geweigerd werd, is op zich niet relevant. Immers, bij een aanvraag voor verblijf dient niet de Stad Antwerpen te oordelen over het verblijfsstatuut maar is dit de taak van FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken Brussel (staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid).

Immers, nu blijkt dat de partner van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft, dient verzoeker niet in het bezit te zijn van een visum, maar kan middels een bijlage 19ter een aanvraag doen via de Stad Antwerpen om in het bezit gesteld te worden van zijn verblijfstitel. De administratie van de Stad Antwerpen hoeft enkel objectief na te gaan of er al dan niet een huwelijksakte bestaat. Indien dit het geval is, dan wordt de procedure zoals geformuleerd in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Verwerende partij was dus verplicht een bijlage 19ter af te leveren aan verzoeker en het dossier voor definitieve beoordeling overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, die in het kader van de beoordeling van de verblijfsaanvraag van verzoeker toepassing zal moeten maken van artikel 27 van het Wetboek IPR.

Ofwel aanvaard de dienst Vreemdelingenzaken Brussel de verblijfsaanvraag van verzoeker en levert hem een F-kaart. Dit zou dan betekenen dat de dienst Vreemdelingenzaken Brussel impliciet maar zeker de huwelijksakte van verzoeker erkend.

Ofwel verwerpt de dienst Vreemdelingenzaken Brussel de verblijfsaanvraag van verzoeker door zich op artikel 27 Wetboek IPR te beroepen en de erkenning van het huwelijk van verzoeker te weigeren door onder meer te verwijzen naar artikel 18, 21 van het Wetboek IPR evenals naar het negatief advies van de Procureur des Konings van Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Het is eveneens belangrijk te melden dat de weigering erkenning van het huwelijk door de Stad Antwerpen, op GEEN ENKELE wijze de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel (lees: Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid) bindt om eveneens het huwelijk niet te erkennen.

Immers, daarvoor zou een wetswijziging moeten doorgevoerd worden zodat dit ook met zoveel woorden in artikel 27 Wetboek IPR opgenomen zou staan.

In casu werd door de bestreden beslissing, eigenlijk gezegd dat de niet-erkenning van het huwelijk van verzoeker met zijn partner een bindende beslissing is, die ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel geldt, waardoor de aanvraag van verzoeker niet in overweging kan worden genomen. Door de aanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen - hoewel hij wel een huwelijksakte bij zich had die voldoet aan alle eisen inzake legalisatie - schendt verwerende partij artikel 27 Wetboek IPR, omdat het haar beslissing inzake de erkenning van het huwelijk van verzoeker ook oplegt aan "alle overheden" (in casu: Dienst Vreemdelingenzaken Brussel), terwijl "alle overheden" - in de uitoefening van hun bevoegdheid - het recht hebben om een authentieke buitenlandse akte al dan niet te erkennen conform artikel 27 Wetboek IPR.

De bestreden beslissing schendt alle in het middel aangehaalde bepalingen en dient te worden vernietigd."

2.2. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen".*

2.3. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt".

2.4. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

2.5. Artikel 52, §1, eerste tot derde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van

Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.”

2.6. Kernpunt van huidige betwisting is de vraag naar de precieze draagwijdte van de mogelijkheid voor de burgemeester of zijn gemachtigde om een verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen *“indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband [...] niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven”*. Verzoeker betoogt in se dat verweerder zich dient te beperken tot een verificatie of de vereiste bewijsstukken, zoals bedoeld in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, werden overgemaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet louter werd nagegaan of een bewijsstuk werd overgemaakt dat van aard is om de familieband aan te tonen – d.i. in casu de gelegaliseerde buitenlandse huwelijksakte – doch dat tevens een verdere beoordeling van voormeld bewijsstuk werd gemaakt die steunt op de vaststelling dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van de huwelijksakte heeft geweigerd op 28 april 2015.

2.7. Nergens in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit kan worden gelezen dat het overleggen van een bewijs van de familieband impliceert dat de vreemdeling een door de ambtenaar van de burgerlijke stand erkende buitenlandse huwelijksakte dient over te maken. Luidens artikel 30 van het WIPR, waarnaar in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen, dient een buitenlandse authentieke akte te worden gelegaliseerd opdat deze in België kan worden voorgelegd. In casu staat niet ter betwisting dat de voorgelegde huwelijksakte werd gelegaliseerd. Aldus blijkt dat verzoeker in casu een officieel document, d.i. de gelegaliseerde buitenlandse huwelijksakte, heeft overgemaakt. Deze akte dient dan ook te worden beschouwd als een *“officieel document, overeenkomstig artikel 30 van het WIPR”*. In deze stelt verzoeker terecht dat noch artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorzien dat de burgemeester of zijn gemachtigde enig verder onderzoek van dit officieel document vermag door te voeren en vermag te eisen dat de voorgelegde authentieke akte is erkend. Dergelijke erkenning van de huwelijksakte wordt gevraagd voor de overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand en betreft de toepassing van artikel 31 WIPR waarnaar verweerder ook verwijst in zijn nota. Thans wordt niet de overschrijving van de huwelijksakte gevraagd in de registers van de burgerlijke stand doch wordt op basis van deze akte een verblijfskaart gevraagd. Verweerders tussenkomst is beperkt tot het nagaan of de nodige bewijsstukken overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit zijn overgelegd, wat een gelegaliseerde huwelijksakte wel degelijk is. Enige verdere appreciatie van de voorgelegde stukken gaat de in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit vervatte bevoegdheid voor het gemeentebestuur tot de niet-inoverwegingname van de verblijfsaanvraag te buiten. Dergelijk onderzoek in het licht van het al dan niet toekennen van een verblijfskaart behoort – zoals verzoeker terecht opwerpt in zijn verzoekschrift – tot de bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde waarbij deze – zoals verzoeker eveneens terecht opwerpt in zijn verzoekschrift – overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, zelf uitspraak zal dienen te doen over het al dan niet erkennen van de betreffende huwelijksakte. De staatssecretaris of zijn gemachtigde betreffen immers – zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift – een overheid die behoort tot de in artikel 27 WIPR bedoelde *“alle overheden”* die in de uitoefening van haar specifieke bevoegdheid, met name de beoordeling van een verblijfsaanvraag, het recht heeft om de betrokken huwelijksakte al dan niet te erkennen. Verzoeker kan eveneens volledig gevolgd worden wanneer hij in zijn verzoekschrift opwerpt, *“Ofwel aanvaard[t] de dienst Vreemdelingenzaken Brussel de verblijfsaanvraag van verzoeker en levert hem een F-kaart. Dit zou dan betekenen dat de dienst Vreemdelingenzaken Brussel impliciet maar zeker de huwelijksakte van verzoeker erkend. Ofwel verwerpt de dienst Vreemdelingenzaken Brussel de verblijfsaanvraag van verzoeker door zich op artikel 27 Wetboek IPR te beroepen en de erkenning van het huwelijk van verzoeker te weigeren door onder meer te verwijzen naar artikel 18, 21 van het Wetboek IPR evenals naar het negatief advies van de Procureur des Konings van Antwerpen, afdeling Antwerpen.”*

2.8. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan bovenstaande geen afbreuk doen. Verweerder herhaalt het gegeven dat geen erkende authentieke akte voorligt en wijst erop dat dit een definitieve beslissing is, doch hij toont niet aan waarom artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit het overmaken van dergelijke erkende akte vereist. De Raad benadrukt nogmaals dat in laatstgenoemde bepaling wordt gesproken van *“officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van het WIPR”*. Verweerder verwijst naar artikel 28 van het WIPR, doch nergens in het Vreemdelingenbesluit wordt aangegeven dat het vereiste bewijsstuk door het gemeentebestuur dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 28 van

het WIPR. Verweerder betoogt nog dat het voor zich spreekt dat een niet-erkende buitenlands huwelijk onbestaande is in België, doch gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat buitenlandse authentieke aktes, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, door “*alle overheden*” kunnen worden erkend. Het enkele gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft geweigerd de buitenlandse huwelijksakte te erkennen impliceert niet ipso facto dat dit huwelijk zonder meer als onbestaande dient te worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, zal het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toekomen om tevens een uitspraak te doen omtrent het al dan niet erkennen van de voorgelegde huwelijksakte, dit in het kader van hun bevoegdheid om een uitspraak te doen over de verblijfsaanvraag. In deze staat derhalve niet zonder meer vast dat verzoeker geen echtgenoot is in de zin van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft in de uitoefening van zijn bevoegdheden – met name in het licht van artikel 31 WIPR – geoordeeld dat de huwelijksakte niet kan worden erkend. De staatssecretaris of zijn gemachtigde zal verder in de uitoefening van zijn bevoegdheden op grond van artikel 30 WIPR moeten oordelen of de huwelijksakte kan worden erkend, waarbij hij de gepaste verblijfsrechtelijke gevolgen zal verbinden aan zijn oordeel. Er blijkt evenwel niet dat deze beoordeling reeds vermag te geschieden op het niveau van de bevoegdheid van de burgemeester of zijn gemachtigde, om hieraan de gevolgen te koppelen van het al dan niet in overweging nemen van de verblijfsaanvraag. De Raad benadrukt andermaal dat artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit enkel betrekking heeft op een gelegaliseerde buitenlandse authentieke akte en niet op een erkende buitenlandse authentieke akte.

2.9. Gelet op bovenstaande kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing de artikelen 44 en 52 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 27 van het WIPR schendt.

2.10. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve behoeven de overige onderdelen van het eerste middel evenmin als het tweede middel nog verdere bespreking.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 november 2017 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag gezinsherenging wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA